

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 7

I Legislatura

Any 1980

**Presidència provisional
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera**

Sessió Plenària núm. 5

tinguda el dia 4 de juny de 1980

SUMARI

*S'obre la sessió a un quart de sis de la tarda, sota la Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera.
Es fa la lectura de les normes provisionals per a la designació dels Senadors, que resten aprovades per unanimitat.
El senyor President dóna compte del repartiment proporcional del nombre de Senadors entre els diversos Grups parlamentaris, al qual els senyors i senyores Diputats donen el seu assentiment per unanimitat.
Són acceptats unànimement com a representants de la Generalitat de Catalunya al Senat els senyors Pere Pi-Sunyer, Jordi Escoda, Joan Codina, Joan Prats, Pere Portabella, Anton Cañellas i Víctor Torres (p. 110).
Els portaveus de cada Grup parlamentari exposen de quina manera els Senadors elegits haurien d'exercir llur funció.
Intervenien en aquest sentit els Diputats senyors Vicens, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana (p. 110), Punset, en nom del Grup parlamentari de Centristes (p. 111), Ribó, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya (p. 112), Martín, en nom del Grup Socialista (p. 113), i Alavedra, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió (p. 113).
S'aixeca la sessió a tres quarts de sis i deu minuts de la tarda.*

S'obre la sessió a un quart de sis de la tarda. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa. Al banc del Govern hi ha els senyors Consellers Miquel Coll i Alentorn, Joan Vidal, Ramon Trias, Francesc Sanuy, Josep M. Cullerell i Josep M. Laporte.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Aquesta sessió ha estat expressament convocada perquè el Parlament, decidint sobre la proposta feta pels Grups parlamentaris, designi els Senadors que han de representar la Generalitat de Catalunya al Senat. L'article 69, punt 5, de la Constitució espanyola indica que les comunitats autònomes designaran totes elles un Senador i, a més, encara un altre per cada milió d'habitants del seu territori respectiu. Això ens plantejava la qüestió de quin era oficialment el nombre d'habitants del territori de la Generalitat de Catalunya. És a dir: saber si calia prendre la xifra de l'últim cens, de l'any 1970, o la de la darrera rectificació del padró d'habitants, feta per l'Institut Nacional de Estadística. La Mesa del Parlament va considerar que la interpretació correcta del text constitucional era la segona de les esmentades. I en una conversa que aquesta Presidència va tenir amb el President del Senat, el senyor Cecilio Valverde, vam convenir que el Senat i el Parlament, cadascun per la seva banda, preguntarien per escrit, al senyor Ministre de la Presidència, si coincidia amb el nostre punt de vista i li demanàvem quina era la xifra oficial d'habitants. La resposta del Ministre de la Presidència fou plenament coincident amb el criteri de la Mesa del nostre Parlament, i va confirmar-nos, a més, que el nombre d'habitants del territori de la Generalitat depassava la xifra de sis milions. Per tant, va quedar establert que el Parlament podria designar set Senadors. Per acord unànim, la Mesa i la Junta de Portaveus van aprovar aleshores, per a la designació dels Senadors, unes normes bàsiques que tots vostès deuen haver rebut i de les quals el senyor Secretari donarà ara lectura. Com podran observar, la redacció de la norma quarta ha sofert una lleugera modificació, que era absolutament necessària, tenint en compte, sobretot, les circumstàncies de designació dels Senadors. El senyor Secretari hi donarà lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Sr. President, «Normes per a la designació dels Senadors que representaran la Generalitat al Senat, d'acord amb l'apartat 1 de l'article 34 de l'Estatut.

»1. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, fixarà el nombre de Senadors que corresponen, proporcionalment, a cada Grup parlamentari.

»2. Els diferents Grups hauran de proposar llurs candidats en el termini de set dies naturals, mitjançant comunicació adreçada al President del Parlament.

»3. Finit el termini assenyalat, el President convocarà el Ple del Parlament perquè elegeixi els Senadors, decidint sobre la proposta feta pels Grups.

»4. En cas de substitució d'algun dels Senadors designats, el substitut serà proposat pel mateix Grup parlamentari, i l'elecció es farà d'acord amb les normes anteriors.»

Aquestes normes provisionals van ser aprovades en sessió conjunta de la Mesa provisional i de la Junta de Portaveus celebrada el dia 27 de maig de 1980.

El Sr. PRESIDENT: És que els senyors Diputats donen el seu assentiment a les normes que acabem d'escoltar?

(Pausa.)

Bé. Anticipant-se a l'assentiment que el Parlament acaba d'atorgar, i d'acord amb la norma 1, en aplicació de l'article 69, punt 5, de la Constitució i de l'article 34, punt 1 de l'Estatut, la Mesa va establir el repartiment proporcional dels escons al Senat entre els diversos Grups parlamentaris. Aquest repartiment és el següent: Grup parlamentari de Convergència i Unió, 2 Senadors; Grup Socialista, 2 Senadors; Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, 1 Senador; Grup parlamentari dels Centristes de Catalunya, 1 Senador; Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, 1 Senador.

Els senyors Diputats donen el seu assentiment a aquest repartiment?

(Pausa.)

Bé. D'acord amb la norma segona, i a reserva també del que havia de ser l'aprovació final de la Cambra, la Mesa va adreçar-se ja a cadascun dels Grups esmentats perquè proposessin els Senadors que a cadascun els corresponien. Els Senadors proposats són els següents: pel Grup de Convergència i Unió, els Diputats senyor Pere Pi-Sunyer i Bayo i Jordi Escoda i Vila; pel Grup Socialista, els Diputats senyors Joan Codina i Torras i Joan Prats i Català; pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el Diputat senyor Pere Portabella i Ràfols; pel Grup dels Centristes de Catalunya, el Diputat senyor Anton Cañellas i Balcells; pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Víctor Torres i Perenya.

Els senyors Diputats decideixen acceptar la proposta dels Grups Parlamentaris?

(Pausa.)

Bé. Vist el vot unànim per assentiment de la Cambra, queden designats Senadors representants de la Generalitat de Catalunya al Senat els senyors Pere Pi-Sunyer, Jordi Escoda, Joan Codina, Joan Prats, Pere Portabella, Anton Cañellas y Víctor Torres. La Presidència donarà compte oficialment d'aquest acord a la Presidència del Senat.

Finalment, la Mesa i la Junta de Portaveus van considerar també que fóra útil que els diversos Grups parlamentaris que han proposat aquests set Senadors poguessin exposar, en un temps màxim de cinc minuts cada un, els seus criteris sobre de quina forma aquests Senadors haurien d'exercir al Senat la funció de representació de la Generalitat per a la qual han estat designats.

En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té, doncs, la paraula el senyor Francesc Vicens.

El Sr. VICENS: Honorable Sr. President, senyores i senyors Diputats, l'article 69 de la Constitució espanyola, ara fa un moment citat pel senyor President, diu que el Senat serà la Cambra de representació territorial. Aquesta definició que fa l'article 69 de la Constitució en

la seva primera línia ens invita, doncs, a expressar cadascun de nosaltres com voldríem que es realitzés aquesta representació territorial.

El que voldria el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, idealment, és que aquesta representació territorial reflectís la personalitat nacional de Catalunya i els principis de democràcia i de federalisme, que són els principis del nostre Partit. Malauradament, la resta de l'article 69 no parteix d'aquestes bases, ni de bon tros. Jo crec que la resta d'aquest article reflecteix una concepció centralista de l'Estat tradicional en l'Estat espanyol. I és per això que, quan s'explica en els punts següents la composició del Senat, es fa referència a la representació provincial, estructura de l'Estat espanyol creada per a practicar el punt de vista centralista i l'estructura centralista de l'Estat. Aleshores, al final de l'article 69, com una reflexió tardana, en el punt cinquè, es diu que també designaran alguns Senadors les comunitats autònomes. I l'expressió aquesta, com una reflexió tardana, no és, ni de molt, una figura retòrica que jo empri aquí, sinó que, tal com va sortir el projecte de Constitució del Congrés dels Diputats, deia que les comunitats autònomes només designarien dos Senadors cada una. Va ser necessària una lluita en el Senat, quan hi va arribar el projecte enviat del Congrés, perquè això es transformés en la redacció actual que ens ha estat llegida fa un moment.

Aleshores, em sembla que el menys que es pot dir és que aquesta expressió usual de l'Estat de les autonomies no és gens clara, em sembla, per a ningú.

A la reunió de la Mesa i de la Junta de Portaveus a què s'ha fet referència, es va plantejar si els portaveus de cada Grup haurien d'exposar el seu punt de vista sobre el fet que es formés un sol Grup parlamentari amb els set Senadors de designació de la Generalitat de Catalunya. Evidentment, de seguida apareixen problemes. El Reglament del Senat impedeix la formació de Grups de menys de deu Senadors. Caldria, doncs, o bé reformar el Reglament actual del Senat, o bé que Senadors catalans elegits per províncies s'incorporessin al Grup de set de designació de la Generalitat.

Tot comptat i debatut, el nostre Grup parlamentari pensa que no seria útil que es formés un sol Grup amb aquests Senadors. D'una banda, un Grup parlamentari té normalment, excepte el cas d'un Grup mixt, una disciplina de vot, i la mateixa llibertat i possibilitat d'intervenció a la Cambra apareix limitada i regulada per la disciplina interna de Grup. La dificultat de formar Grups heterogenis ideològicament i amb línies i programes polítics distints apareix evident si considerem el Parlament d'Europa, Cambra típicament territorial i on les separacions que divideixen els seus Diputats són justament separacions d'Estat, i, no obstant això, a Estrasburg, en el Parlament d'Europa, els Diputats s'agrupen per tendències polítiques. Així, doncs, ens sembla que cal ser realistes, i que, si s'ha de demanar una modificació de l'actual Reglament del Senat, caldria demanar-la en el sentit de regular la possibilitat de formar Grups intergrupals, és a dir, intergrups d'un abast territorial major que la província. Això permetria que, sobre punts i objectius concrets

en què diversos Senadors estiguessin d'acord —en el cas nostre, la defensa de qüestions que afecten Catalunya, i sobre les quals hi ha acord—, es pogués actuar com a intergrup. Això no és cap cosa massa estranya perquè en el dret constitucional contemporani n'hi ha precedents, i em permeto recordar el del sistema parlamentari francès, que admet i regula la funció dels intergrups.

L'avantatge seria que, d'una banda, tots els Senadors catalans, tant els de designació de la Generalitat com aquells que han estat elegits per províncies, podrien agrupar-se i presentar la visió del que és Catalunya. És a dir, permetrien, sense arribar de moment a l'ideal a què jo em referia al principi de la meua intervenció, arribar a transformar el Senat actual en una veritable Cambra de nacionalitats —i demano que se m'excusi per la utilització del mot nacionalitat d'aquesta manera; ho faig perquè és com s'ha utilitzat en la Constitució, encara que és una utilització realment pintoresca. D'altra banda, això faria que quedés, tal com dic, prefigurada una veritable Cambra de nacionalitats.

Aquesta, doncs, és la nostra proposta, però no és, ni de bon tros, una proposta tancada. El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana pensa que altres Grups poden fer altres propostes que, tot i ser formalment distintes de la que jo acabo d'expressar, poden ser coincidents pel fet de basar-se en els mateixos principis de la proposta que jo he presentat ara. És a dir: primer, transformar el Senat en una veritable Cambra de nacionalitats; segon, respectar la llibertat de vot, i tercer, respectar també la llibertat i la possibilitat d'intervenció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari dels Centristes de Catalunya, té la paraula el senyor Eduard Punset.

El Sr. PUNSET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo m'excuso de fer una intervenció molt breu, i espero que senzilla. Com ja s'hi ha fet referència abans, l'article 69 de la Constitució i l'article 34 de l'Estatut deixen ben clar que es tracta de designar Senadors que representen, més que els Partits, la Generalitat. En aquest sentit, doncs, nosaltres abonem la proposta d'un Grup parlamentari propi, subjecte, per descomptat, a la consecució de la reforma del reglament del Senat.

Ara bé, amb això no voldria coaccionar o abonar un estat d'esperit en virtut del qual s'accepta una política de solidaritat a 600 km d'aquí, a Madrid, i, en canvi, s'està disposat a practicar una política de campi-qui-pugui a Catalunya. Jo, francament, vull deixar constància que hauria preferit una política de campi-qui-pugui a Madrid i una entesa a Catalunya, que hagués cristallitzat en una política correcta de majories parlamentàries. Per això m'agradaria deixar obert a la reflexió d'aquest Parlament el que constitueix la qüestió política més important dels anys vuitanta per a països vells, industrialitzats i carregats de problemes com el nostre: ¿és eficient —i ja no dic correcte— un sistema de Govern en virtut del qual el partit minoritari que treu més vots pot governar contra els altres i, en el millor dels casos, sense els altres? Jo em demano si no valdria més aprofitar aquesta solidaritat allunyada, que ara es pot sancionar, per a intentar instru-

mentar, en el seu dia, una política de majories suficientment estables per a enfrontar-se als greus problemes econòmics i socials de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula el senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc l'honor d'explicar el significat de la nostra posició en aquesta designació senatorial.

Explicar-ho solemnement per la transcendència política que se'n deriva, i explicar-ho davant de la Cambra que representa el poble de Catalunya, on nosaltres afirmem rotundament la proposta de constitució d'un Grup de Senadors de la Generalitat de Catalunya al Senat de l'Estat espanyol. Un Grup que porti un mandat que hauríem d'aclarir aquí entre tots els Grups parlamentaris, aviat, per a poder orientar la seva tasca, perquè malaguanyat el país que enviés a Madrid representants sense que aquests sabessin què és el que el país o el seus mandataris els demanen o volen que facin.

Els Senadors de la Generalitat de Catalunya, com diu l'article 34/1 de l'Estatut, porten una representació privilegiada, representen 135 Diputats, representen el poble de Catalunya, representen les Institucions autonòmiques, porten un privilegi i en el seu exercici hi ha d'haver orgull però també hi ha d'haver un estricte sentit de deure i de responsabilitat. Per això, nosaltres demanem una acció conjunta d'aquells Senadors al Senat, per defensar i eixamplar l'Estatut de Catalunya i les seves Institucions, per fer front a totes aquelles lleis orgàniques antiautonomistes, per fer front a les possibles «Leyes Competenciales o Concurrenciales»; que ara que hi ha una passa de federalisme per l'Estat espanyol, sembla que estan de moda; perquè afirmem, quant a la legislació estatal, que nosaltres no volem retallades per un cantó ni per un altre; volem fer les nostres pròpies lleis des d'aquest Parlament i en tot allò que ens pertoca. Per contribuir a accelerar els traspassos de competències, de serveis, de pressupostos, a la Generalitat de Catalunya, per afirmar la continuïtat en una tasca capdavantera que Catalunya sempre ha dut a terme arreu de l'Estat contra el centralisme, a favor de l'autonomia, a favor d'una altra mena d'Estat. Continuadors d'una tradició que arrenca ja de fa molts anys, de fa decennis, que passa per moments tan importants com l'Assemblea de Parlamentaris del 17, pel Pacte de Sant Sebastià, per tota la lluita unitària anti-franquista, com representà la mateixa Assemblea de Catalunya.

No se'ns escapa que hi ha problemes per a fer aquest Grup i perquè aquest Grup actuï conjuntament. Si hi ha acord de tots els Grups de Catalunya, si superem les diferències ideològiques pel que fa a la defensa fora de Catalunya de l'autonomia, les dificultats poden ser de les limitacions que la Constitució posa per a un ús autonomista del Senat, del mateix ús restrictiu i partidista que es pugui fer de la Constitució i del Senat tal com està esta-

blert, i de les traves reglamentàries que avui hi ha a la Cambra alta de l'Estat espanyol.

La Constitució, malgrat les seves limitacions, té una possible lectura autonomista. Seguint l'article segon, seguint el Títol vuitè, seguint la mateixa constitució de parlaments autonòmics. Hem d'aprofitar totes les escales, tots els mecanismes, com el veto autonomista del Senat, com les Comissions Mixtes, com la iniciativa legislativa senatorial, per a aprofundir en aquest sentit autonomitzador. La limitació principal, però, és la provincialització del Senat i és l'actual adscripció dels Senadors, tendencialment partidista.

Avui, en el món modern, no tenen sentit les Cambres senatorials que no estiguin estructurades damunt d'una representació de nacionalitats. Avui dia, en el món modern, en l'Europa actual, les altes Cambres, els Senats, tenen tendència a desaparèixer com a residus aristocràtics o conservadors. En els darrers quaranta anys, de nou Cambres senatorials a Europa que no tenen caràcter territorial, n'han desaparegut tres.

Avui té sentit, com succeeix en altres Estats, enfortir territorialment les altes Cambres, sobre la base de les nacionalitats. Aquest és el sentit que volem donar nosaltres a la participació dels Senadors de la Generalitat al Senat.

És evident que hi ha unes traves reglamentàries immediates, que se les trobaran aquests Senadors d'aquí a cinc dies, si és que al Senat hi han d'anar en aquest sentit, quan els demanin a quin Grup volen ser adscrits i quan sàpiguen que el Reglament provisional actual exigeix un mínim de deu membres per a cada minoria o Grup parlamentari al Senat.

Nosaltres fem qüestió prèvia —per un mandat de la Cambra a aquests Senadors, per Catalunya, i perquè pugui ser de tasca peonera per a les altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol— de superar aquesta traves. No elegim Senadors perquè hagin d'estar dispersos en el Senat. Perdrien la seva força i perdrien la seva representativitat i el seu sentit. No elegim Senadors perquè es vagin a empeltar com a rellogats d'altres Grups. Elegim Senadors que tenen prou entitat com una comunitat autònoma, perquè d'altres que ens vénen al darrera puguin seguir el pas que marca Catalunya.

L'avantprojecte de Reglament del Senat, de Reglament definitiu, que porta com a data el 31 d'octubre del 79, en el seu article 26 conté un tremend parany, un difícil parany per a Catalunya. Parla de Grups parlamentaris i dintre dels Grups parlamentaris parla de possibles Grups territorials. Què volen dir amb això?

Volen dir que admeten Grups territorials, però prèvia adscripció a partits. Els Senadors de la Generalitat es veurien reduïts a Grups de partit.

Nosaltres no volem Grups territorials com si fossin reserves antropològiques dins dels Grups dels partits. Volem Senadors que actuïn en nom de la Generalitat de Catalunya.

En resum, abans d'anar al Senat, i com a acord previ de totes les forces parlamentàries de Catalunya, caldria la negociació per a una reforma urgent del Reglament del Senat, per a superar aquesta traves. Negociació que es

pot fer des d'aquesta Cambra, i que estem segurs que tindrà el suport de les més altes autoritats de la Generalitat, des de la Presidència del Consell Executiu fins a la Presidència del Parlament, negociació que ens pot dur a donar el vertader sentit als nostres Senadors.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari Socialista, té la paraula el Diputat senyor Eduard Martín.

El Sr. MARTÍN: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el tema fonamental jo em penso que ja ha estat plantejat. Reiterar ara la citació de l'article 69, de l'article 34 de l'Estatut, seria reiterar coses conegudes pels altres, per totes les senyores i senyors Diputats.

Nosaltres voldríem posar èmfasi en dues o tres qüestions. Primera: l'article 69 de la Constitució vigent a Espanya estableix un Senat com a Cambra territorial, però certament un Senat amb dos tipus de Senadors, Senadors provincials i Senadors de comunitat autònoma. Tema, per tant, que hem de retenir.

Segona qüestió: l'article 34 del nostre Estatut parla de Senadors que representaran la Generalitat en el Senat. Ara bé, hem sentit fa poc a Madrid un debat en el qual els esments a la Cambra territorial, Senat, com a Cambra que ha d'anar més enllà del que diu la Constitució per a convertir-se efectivament en la Cambra de ressonància de la realitat autonòmica d'Espanya, han estat, jo diria, gairebé unànimes. Des d'aquesta perspectiva és que jo diria, i el nostre Grup diu, que podem permetre'ns anar més enllà de la lletra de la Constitució per a forçar una pràctica política que permeti una autèntica representació de Catalunya, com a peonera, s'ha dit, però de debò, d'una nova alternativa política.

No només acceptant sense més ni més una diferència que creiem que és contrària a l'esperit que nosaltres tenim sobre el que ha de ser el Senat; ¿uns representants de la Generalitat i uns Senadors catalans, que per ser elegits per províncies deixen de representar Catalunya? Nosaltres, això, diem que no és així.

Nosaltres creiem que els Senadors de Catalunya, ho siguin provincials o per eleccions generals, o ho siguin per elecció d'aquest Parlament, en els moments clau en què calgui defensar Catalunya unànimement, segurament poquets, però importants, han d'anar junts, entre altres coses i encara que només sigui perquè totes les forces polítiques, crec recordar, que tenen representació senatorial, entre cometes «provincial», tenen també representació senatorial, sense cometes, de la Generalitat.

Llavors, és obvi que si s'arriba a un acord polític de les forces polítiques de Catalunya, i a defensar una alternativa de Catalunya davant del Senat, aquest posició serà defensada, òbviament, per tots els Senadors que tenen presència i veu al Senat; i, com a conseqüència, per què diferenciar uns Senadors de la Generalitat i uns Senadors provincials? Per tant, si efectivament hi ha voluntat, voluntat de treballar —i nosaltres la tenim— perquè el Senat sigui una Cambra territorial com cal, o com l'entenem nosaltres —i nosaltres avancem el nostre popòsit que efectivament es pugui lluitar políticament i

sobre la base de l'acord polític que cal emprendre, per tal de constituir una alternativa, es digui Grup, es digui fracció (s'ha parlat d'una fracció intergrups)— això podria ser una fórmula que permeti una acció coordinada de tots els Senadors de Catalunya quan hi hagi un acord polític perquè aquesta acció coordinada sigui possible. I posem l'exemple, d'altra banda prou conegut de totes les seves senyories, que és el tema, per exemple, de l'Estatut de Centres Docents, i és obvi que aquí segurament serà difícil de trobar un mandat unificat de Catalunya respecte als Senadors que han de votar al Senat.

I és que nosaltres creiem que no seria segurament un bon exemple per a Espanya, i per a aquesta Espanya de les autonomies que volem en el camí cap al federalisme, que hi hagués un Grup de set Senadors de la Generalitat, però amb dos Senadors de Catalunya al Grup Base —situació actual—, quatre Senadors de Catalunya al Grup de Centristes —situació actual—, i deu Senadors de Catalunya —també de Catalunya, no de la Generalitat, però també de Catalunya— a Catalunya Democràcia i Socialisme. Aquesta dispersió segurament no seria entesa. No seria aquest exemple que volem per a Espanya —ja que nosaltres des de Catalunya activem efectivament la constitució d'una Cambra territorial de debò— no seria un bon exemple mantenir dues situacions absolutament descompensades.

És des d'aquesta perspectiva que nosaltres ja oferim a les forces polítiques la possibilitat de parlar en profunditat sobre una alternativa d'aquest tipus que, naturalment, i em sembla que l'opinió que ha expressat abans el portaveu de l'Esquerra Republicana de Catalunya d'alguna manera ha estat la més acostada a aquesta posició que nosaltres ara oferim, em sembla que... no em sembla, volem oferir aquesta possibilitat per tal que puguem començar a parlar políticament d'una alternativa que lògicament només tindria virtualitat en aquells moments en què l'acord polític de defensar Catalunya unànimement sigui possible i sigui assolible per tots els Grups parlamentaris. I en la resta, òbviament, com passaria també, m'imagino, en un grup restringit a set, hi hauria llibertat de vot quan els elements ideològics predominessin sobre els elements de contingut de reivindicació autonòmica, de reivindicació nacional de Catalunya. És aquest el sentit profund de la nostra proposta política que ara, en aquest moment, i com a explicació d'aquest vot, que hauríem volgut que hagués estat més sonat i no només per assentiment, és present en nom del nostre Grup.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Macià Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc em sembla un deure felicitar, en nom del nostre Grup, els set Diputats que acaben de ser designats per aquesta Cambra com a Senadors en representació de la Generalitat al Senat de l'Estat. Els coneixem tots. Felicitem no solament els dos que corresponen al nostre Grup, sinó tots set Senadors, i estic segur que tots ells sabran complir el seu mandat

amb esperit de servei a Catalunya i amb esperit de diàleg solidari amb els altres pobles de l'Estat.

També ens plau destacar que aquesta és la primera comunitat autònoma que, en virtut de la Constitució i de l'Estatut, designa els seus representants al Senat, els representants de la Generalitat. I, per tant, aquest acte d'avui, per a nosaltres, constitueix el primer pas polític i pràctic per a convertir el Senat en allò que la Constitució diu que és o ha de ser, és a dir, en una Cambra territorial, en la Cambra de les nacionalitats i regions de l'Estat. L'Estat de les autonomies del qual s'ha parlat tant aquests últims dies, aquestes últimes setmanes, no es construeix des del poder central, per democràtic que sigui, sinó que es construeix i es construirà sobretot des d'aquest Parlament. I això és una continuació de la lluita política catalana des de fa més de dos-cents cinquanta anys per a transformar l'Estat centralista en un Estat d'autonomies que pugui donar expressió política a la nostra identitat. Aquesta transformació de l'Estat també ha de ser per a nosaltres una transformació del Senat, que jo crec que és possible. El significat polític d'aquest Senat ha de quedar ben clar: és una Cambra territorial i, per tant, en aquest moment de construcció de l'Estat de les autonomies, una Cambra de diàleg entre els pobles d'Espanya on s'exerceixi la cooperació i la solidaritat, perquè la solidaritat tampoc no serà eficaç si s'imposa des del poder central, sinó que la solidaritat naixerà del diàleg i de la consegüent decisió dels diferents pobles d'Espanya.

Fer triomfar aquesta nostra concepció del Senat des d'aquest Parlament i a través dels seus representants en

el Senat és per a nosaltres important, i, per tant, per a nosaltres l'elecció d'avui és una elecció important. Per això desitjariem que aquests set Senadors, designats per aquest Parlament en el dia d'avui i que representen la Generalitat de Catalunya, poguessin constituir un Grup i que en molts temes de la defensa de Catalunya o de les seves Institucions, en els quals tinguessin un mandat unànimе d'aquest Parlament, poguessin expressar la veu de les Institucions de Catalunya; evidentment, amb llibertat de vot en tots els altres temes que comportessin concepcions ideològiques, i tot això, evidentment, sempre que la reforma del Reglament del Senat pugui permetre aquesta possibilitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, la Mesa i la Junta de Portaveus van considerar que aquestes intervencions no podien donar lloc a cap acord d'aquesta Cambra. Això en virtut de l'article 67, punt 2, de la Constitució, que diu que els membres de les Corts Generals no estaran lligats per mandat imperatiu. És evident, doncs, que qualsevol decisió que puguin prendre els senyors Senadors que hem designat respecte a la constitució d'un sol Grup o de la seva integració en Grups diferents, és una decisió que hauran de prendre lliurement i d'acord amb les seves organitzacions polítiques respectives, però que no els pot ser imposada per aquest Parlament. En aquestes condicions, senyores i senyors Diputats, hem acabat avui la nostra tasca. La propera sessió del Ple del Parlament començarà dijous dia 12, a les 11 del matí. S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de sis i deu minuts de la tarda.)

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)
població.....
carrer/plaça
número districte postal telèfon.....
desitja subscriure's al **DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA**,
d'acord amb les condicions impreses al dors, a partir del dia de..... de.....
fins al 31 de desembre de 198
Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198..... envia
per núm. la quantitat de pessetes
(gir/taló al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.

